

Nr 532.

Av herrar **Lindberg** och **Wiklund** i Byske, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 217, med förslag till lag om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker m. fl. områden m. m.*

I proposition nr 217 föreslår Kungl. Maj:t antagande av förslag till ny lagstiftning beträffande vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker m. fl. områden m. m. Vid granskning av propositionens innehåll jämte de utredningar, varpå förslaget grundas, hava vi funnit, att ingen som helst uppmärksamhet ägnats åt det enligt vår mening synnerligen betydelsefulla spørsmålet om de sociala och ekonomiska verkningarna för lappmarkernas befolkning av den nya lagstiftningens genomförande. Under den mycket livliga diskussion, som förts i denna sak inom de av den föreslagna lagstiftningen berörda bygder, har även den synpunkten blivit framförd, att ett medgivande av större virkesuttag än som är möjligt enligt den nu gällande lagstiftningen skulle komma att gynna de skogsägande industriidkarna i trävarubranschen på bekostnad av de skogsägare, vilka av skogen erhålla stöd för sitt jordbruk. Såsom departementschefen framhållit på sidan 99 i propositionen är en ökning i avverkningarnas omfattning att förutse om den nya lagstiftningen kommer till stånd. På grund av det för närvarande tryckta läget på trävarumarknaden ligger det i sakens natur, att de skogsägande industribolagen komma att tillgodose sitt virkesbehov i största möjliga utsträckning från egna skogar, sedan en friare dispositionsrätt över skogstillgångarna medgivits dem. De erhålla nämligen genom den föreslagna lagstiftningen ett betydande virkeskapital alldeles gratis. På grund härav bliva de jordbrukande skogsägarnas avsättningsmöjligheter starkt beskurna, ett förhållande som helt naturligt kommer att bli ekonomiskt synnerligen kännbart. Skogens rotvärde kommer att kraftigt sjunka, där det icke rent av helt och hållet utplånas, och i stället för ett beräknat gagn av en rätt till större virkesuttag komma jordbrukarna att lida allvarlig skada.

En annan synpunkt, som icke heller blivit beaktad, är vilken inverkan den nya lagstiftningen kommer att få med avseende på de skogsägande jordbrukarnas kreditmöjligheter. Det kan nämligen befaras, att den nya lagstiftningen kommer att medföra, att jordbrukarnas kreditgivare kunna anse sig tvin-

gade att påfordra bättre säkerheter för lämnade lån eller kräva större amorteringar på grund av att en friare dispositionsrätt över skogstillgångarna medges och såsom en följd av att skogens rotvärde förminskas. De i den nya lagstiftningen lämnade föreskrifterna om reproduktionsskyldighet torde även komma att påverka prisbildningen och bidra att reducera skogshemmanens nuvarande belåningsvärden.

Mot den kungliga propositionen hava vi även i övrigt åtskilliga anmärkningar att göra. Vi ifrågasätta om icke en detaljerad utredning torde vara behöfelig angående kostnaderna för överflyttningen från domänverket till skogsvårdsstyrelserna av befattningstagandet med avverkningsplanernas granskning och utsyningsens verkställande. Värde av en dylik överflyttning under ett provisorium sådant som det föreslagna torde också kunna diskuteras. Det förefaller nämligen som om en avveckling av utsyningsförfarandet kommer att medföra vissa svårigheter sedan en betydande ny personal blivit anställd vid skogsvårdsstyrelserna. Slutligen vilja vi påpeka, att genom den föreslagna lagen trävarubolagen komma i en gynnsammare ställning än övriga skogsägare på så sätt, att bolagen förfoga över egen tekniskt utbildad personal för uppgörande av avverkningsplaner, medan de jordbrukande skogsägarna i regel torde bli hänvisade att anlita skogsvårdsstyrelsernas personal för denna uppgift, varigenom de bliva underkastade en strängare kontroll än bolagen.

De erinringar, som sålunda kunna anföras mot den kungliga propositionen, synas oss så vägande, att ett uppskov med ett antagande av ny skogslagstiftning för lappmarkerna är väl motiverat. Då Kungl. Maj:t föreslagit, att den nya lagstiftningen skall träda i kraft först från och med den 1 januari 1934, bör det vara möjligt att uppskjuta frågans avgörande till nästa års riksdag utan att nämnvärt fördröja en av alla önskad reform av skogslagstiftningen för lappmarkerna. Under uppskovstiden skulle då den av oss önskade kompletteringen av företagna utredningar kunna äga rum.

Med åberopande av det sålunda anförda hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta
att avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 217; samt
att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning av
frågan om de sociala och ekonomiska verkningarna för de jordbrukande skogsägarna i lappmarkerna av en skogslagstiftning som medger ökade avverkningar samt framläggande för 1933 års riksdag av nytt förslag till förändrad skogslag för ifrågasvarande områden.

Stockholm den 12 april 1932.

Elof Lindberg.

J. B. Wiklund.